

לשני דברים חייב אזרח ישראלי להיות צמוד כל חייו — לתעודת הזהות שלו ול- מיכל הגז שלו.

מאשתו הוא יכול להתגרש. משירות ב- צה"ל הוא ישתחרר בגיל מסוים. אבל אם חתם על הסכם עם חברת-גז לאספקה כדי רה למיתקנים שבביתו, הוא הופך כמעט לעבד למיכל הגז של אותה החברה. **הידרות נוספת.** הבעייה הפכה לאקטור- איתת כאשר לפני כשנתיים נכנסה לשוק הישראלית חברת אספקת גז חדשה, פטרולגז, שאימשה לשבור את המונופול שיש בשוק לשלש החברות הוותיקות: סופרגז, אמ"ש- ראגז ופוגז.

בין שאר ההקלות, שהציעה חברה זו ל- צרכנים, נקבע גם שתוקפו של הסכם הי- התקשרות בין החברה לצרכן הוא לשנה אחת בלבד. כתוצאה מכך החלו צרכני-גז רבים, שנכנסו לסיכסוכים ומריבות עם ספקי הגז הקודמים שלהם, לבקש את שירותיה של החברה החדשה.

אולם במציאות אין העניינים פשוטים כל- כך. לקוח המנסה לעבור מחברה לחברה, נתקל בשרשרת קשיים מצד חברות הגז הי- ותיקות. השבוע החליטה חברת פטרולגז לבקש את התערבות בית-המשפט כדי לשים קץ למצב משפיל זה. אחרי שאספה מ-62 צרכנים של חברת אמ"ש-ראגז שעברו לשירותה, את מיכ- לי הגז שלהם והחזירה אותם לאמ"ש-ראגז, תבעה פטרולגז את דמי הפיקודון. אמ"ש-ראגז סירבה להעבירם לרשות הספקית החדשה. התיבעה היא תביעה כספית על סך של 3,799 ל"י, תמורת 124 מיכלים, אולם ל- משפט שהגישה פטרולגז נגד אמ"ש-ראגז יש חשיבות עקרונית. יהיה זה המשפט מיבחן, בו יתבקש בית-המשפט להכריע לגבי זכות המעבר של אלפי צרכני-גז מחברה לחברה.

סירחון מסביב

לבשר של צה"ל

כאשר התפטר, לפני כחודש וחצי, ד"ר יחיאל מני, הוטרואר הראשי של צה"ל — הוא עשה זאת ברעש גדול. מאז, הולך ה- רעש וגדל. לדוגמה, בין הפרטים שנחשפו בינתיים: המיפעל, אותו האשים מני באש- פקת בשר לקוי לצה"ל, הוא בבעלותו, בין פתי: השאר, של סגן-אלוף במילואים. דוגמה נר- ספת: האדם שבדק את טיב תוצרת המיפעל

תהומי

קמטה היסטורית בין שני

מפקדי הגנה ותיקים

חושפת פרשה עכורה

אבידר

תהומי היה מסקרו של אירגון זה עד 1937, כאשר התפלג גם הוא. תהומי ורבים מחבריו חזרו להגנה ואלו הנוותרים הקימו את אירגוני האצ"ל והלח"י. במשך שנתיים היה תהומי חבר מיפקדת ההגנה, עד שפרש ערב מלחמת העולם הי- שניה. בתקופת המלחמה עסק בענייני עליה וביון. אולם כל השנים נשא בליבו את הי- מירות על החתירה תחתיו בשנת 1931, שגרמה לפילוג ולקטיעת הקאריירה שלו. מירות זו היא שגרמה לכך שירד מהארץ עוד לפני קום המדינה, לא חזר אלא לפני שנים מעטות, כשהוא מחכה להודמנות לנ-

כיום, בדרך לוחמית-התעלה, עשויה פרשה זו להיראות כחיטוס מיותר שבכני העבר. אולם למעשה יש לה חשיבות היסטורית, שכן היא עוסקת באחד הפרקים הכאובים ביותר בתולדות הישוב, ומאחורי החשך בות ההיסטורית מסתתר גם סיפור אנושי

האשמות חמורות מאוד הוטחו הי- שבוע כלפי מבקר ההסתדרות אלוף (מיל.) יוסף אבידר. אולם האשמות אלה לא כחזו כלפי תפקידו הנוכחי של אבידר, שהוא כיום דמות די שולית בחיים הצי- בוריים בישראל, אחרי שהיה דמות מרכזית

נקמה אחרי

בתקופת המדינה-שברוך ובשנותיה הראשו- נות של המדינה.

למעמדו כבכיר ביותר הגיע יוסף אבי- דר (65) בשנת 1946, כאשר מונה לסגן הרמטכ"ל בהגנה. אחרי הקמת צה"ל נקבעה לו דרגת אלוף והוא כיהן הן כאלוף פיקוד- הצפון והן כאלוף פיקוד-המרכז. אחרי פרישתו מצה"ל היה אבידר גם שגריר יי- ראל במוסקבה ומנכ"ל משרד-העבודה. אך ההאשמות שהועלו כלפיו התייחו לתקופה קדומה עוד יותר, בטרם הגיע אבידר למעמד הרם. או היה עדיין שמו יוסף רוכל, ובגיל 24 כבר היה אחד הי- מפקדים הבכירים של אירגון ההגנה ב- ירושלים.

מסקדו בהגנה באותה תקופה, אברהם תהומי, יצא השבוע נגדו, באיחור של 40 שנה לערך, בהתקפת-מחץ קטלנית. הוא האשים את אבידר בשקרים, בחתרנות, ב- הרס המשמעת הפנימית בהגנה ובמעשים שהובילו למעשה לפילוגים ההיסטוריים ב- כוח המגן של הישוב העברי בארץ-יי- ראל ולהקמת האירגונים ה"פורשיים".

במאמר שפירסם השבוע אברהם תהומי בידעיות אחרונות, הוא תלה על גבו של אבידר-רוכל קופה של שרצים, גילה גם פרט חסר בביאוגרפיה הרשמית של אלוף המילואים אבידר — שבשנת 1931 הוא הועמד למשפט בפני בית-הדין הגבוה של ההגנה, הוצא לשנתיים מהאירגון, כעונש

40 שנה

מרתק — סיפורו של האיש שקם אחרי 40 שנה לנקום את נקמתו.

התארגנות בלתי-חוקית

אברהם תהומי (זולברג), כיום בן 67, הוא ליד אודיסה, שעוד בנעוריו השתתף ב"הגנה העצמית" היהודית בעירו בימי מלחמת האזרחים.

הוא עלה לארץ בשנת 1923, היה חבר הסתדרות העובדים ועם זאת אחד מעסקני מכבי. מיד עם בואו לארץ הצטרף להגנה- עלה בסולם הפיקוד, שימש בשנים 1929-1931, כמפקד ההגנה במחוז ירושלים. בעיקבות מאורעות תרפי"ט חל פילוג ב- הגנה, בין אלה שראו את האירגון כקשור בהסתדרות-העובדים לבין אנשי המשלוח האזרחיות. או קמה בהדרכתו של תהומי ההגנה ב', שנקראה גם בשם אירגון ב' או ההגנה הימנית, בו היו חברים בין הי- שאר גם דוד רוזאל, (מפקדו הראשון של האצל אחרי-כך) ויאיר שטרן, (מפקד הלח"י).

שנה

קום את נקמתו ביוסף אבידר, שאילמלא הוא, יתכן וגם אברהם תהומי היה כיום אלוף (מיל.) עטור תהילה.

ההודמנות נמצאה לתהומי כאשר פירסם לאחרונה את ספר זכרונותיו בשם בדרך לצה"ל. בהוצאה הרשמית של צה"ל, מער- כות. המוסף השבועי של ידיעות אחרונות, שעורכו הוא גיסו של תהומי, פתח בפניו את עמודיו להתקפת-המחץ שלו. כתב תהומי על אבידר, שגם הוא ליד אוקראינה: "... הוא שירת תחת פיקודי. היכרתי גם בתור מי שניהל את התארגנות בלתי חוקית בין מפקדי ההגנה בירוש- לים — התארגנות אשר כתוצאה ממנה הו- צא מהאירגון על ידי בית-הדין הגבוה של ההגנה... ואלה היו פעולותיו של יוסף רוכל (אבידר) בסניף ההגנה בירושלים: הוא אירגן קבוצת, נאמני ההסתדרות כדי לשמור על זיקתה של ההגנה להסתדרות העובדים; הוא קיים פגישות חשאיות עם נאמני ההסתדרות; הוא הפס מחסן נשק והעביר אותו למקום שעליו לא ידע מנגנון הפיקוד בירושלים. וכל זה עשה — כך

דו"חות לא הועברו לקצין-רפואה, למרות החלטה מפורשת, טען מני. מפקדי לא נתנו לי גיבוי, והתעלמו מדרישותי החטי- ריגוריות והטכנולוגיות. כתוצאה מנתונים מיוחדים, נוצר מצב שבו הכתיב המיפעל

תפקידו כיאות. בעיקר התכוון לתפקידיו בפיקוח על המיפעלים המעבדים את הבשר המסופק לצה"ל. ספציפית, ציין החטריגור הראשי את מיפעל ארוסקור בחדרה. "מסרתי דו"חות בכתב למפקדי, אולם הי-

מטעם ממשלת ישראל — הועסק, בנוסף, גם עלידי המיפעל הנבדק, קיבל ממנו שכר. **התעלמו מדרישותי.** במכתב ההתי- פטרות שלו, טען מני כי התפטרותו נובעת מכך, שמפקדיו לא איפשרו לו למלא את

רק אחרי אותה סצינה במלון בשועפאט, הבינו אותם ערבים שחיללים חמושים ב- עוזים, אינם יכולים להיות חייליה של מדי- נת ליכטנשטיין. כך, בגלל שלומיאליות נחי- סות של מישוה יצא המרצע מן השק: **הסתבר שחיתה זו ממשלת ישי- ראל, שהקימה בליכטנשטיין חב-**

הערבי, בעל בית-המלון בשווי- עאפט, ארז את חפציו ומיהר ל- הימלט. הוא הבין שנפל כפח וי- כי הוא צפוי עתה לנקמת-ידיים של אירגוני הפידאיון.

קרקעות בא"י השלימה
תכן והיה זה מעשה התחכמות מוצלח ביותר. בחודשים האחרונים התי- חילו בעלי קרקעות ערבים רבים במזרח

עובד ברעמי

רה מיוחדת, ששמה לה למטרה לגאול קרקעות מערביי ירושלים והסביבה. אחרי פרשת החיללים במלון, סילקו ער- בים רבים, שעמדו למכור את רכושם לאו- תה חברה, את ידיהם מהעיסקה.

הגאולה המגעילה

ירושלים ובשטחים מסביב לעיר, שסופחו לישראל, לגלות כי קיימת בעולם מעצמה שרבים מהם לא שמעו עליה מעולם — ליכטנשטיין. חברה הרשומה במדינה זו איימה להשתלט על כל ירושלים, ביחוד אם המדובר ברכוש השייך לערבים. נציגיה בארץ היו אומנם עורכדיין ישי- ראליים, שפעלו בעזרת מתחכים רבים, יהו- דים וערבים כאחד, שניסו לשדל ולשכנע ערבים למכור את קרקעותיהם. אבל לכל המעוניינים הובטח שאין להם מה לחשוש: הרוכשת היא חברה מליכטנשטיין.

פרשת שחיתות סיכלה תוכנית לרכש קרקעות של ערבים באזור ירושלים

אולם מה שעצר אותו בהגע הי- אחרון היה הפחד. מאז תום המל- חמה דאגו אירגוני הפידאיון הי- ערבים להבהיר לכל בעל קרקעות ורכוש בגדה המערבית, שמכירת רכושו ליהודים תיחשב כבגידה. אם ימכור — נחרץ דינו למות.

ה הצעה שהוצעה לערבי, בעליו של בית-מלון בשכונת שועפאט שמי- צפון לירושלים, היתה מושכת ומקסימה. הוצע לו לרכוש את בית-המלון שלו ב- סכום שלא היה רואה אותו אסילו בחלומי- תיו החרודים ביותר. העסקים בשנים האחרונות היו גרועים. הרבה אורחים לא באו להתארח בבית- המלון שלו. סעם, בתקופת השלטון היי-

דני, היה בית-המלון שלו הומה מרוב אדם. הוא שוכן לא הרחק ממעון הקיץ שהיה ל- מלך חוסיין בשועפאט. כאשר היה המלך בדי לשכון במעון הקיץ שלו, היו כל נכי- כני ירדן והגדה עומדים בתור לקבל חדר במלון כדי להימצא בקירבת המלך, ולמצוא הודמנות ללחוש משהו באוזני פמלייתו. אבל מאז המלחמה שוב אין העסקים אותם העסקים. המלון ניצב כמעט ריק בכל ימות השנה. והנה באים ומציעים לו לקנות או- תו בסכום עצום. **הכסף קסם כמוזן לבעל המלון.**

